

[Camre]

I den politiske debat, der har været siden i søndags, har der fra en række partier lydt krav om snarest at gennemføre vidtgående indkomstpolitiske indgreb, indgreb af en art, som vi ville have fundet rimelig i forbindelse med en større devaluering.

Vi kan ikke for stærkt understrege, at der med 300.000 ledige er behov for at nå vort handlingsprogramms mål for konkurrenceevneforbedring, men det er ikke acceptabelt for os at gennemføre en ensidig indkomstbegrænsende politik vendt mod lønmodtagerne. Der skal være balance i tingene, og jeg kan her henvise til statsministerens påpegning af, at trepartsforhandlinger, altså forhandlinger mellem arbejdsmarkedets to parter og regeringen, kan være en vej til videre resultater, hvis arbejdsmarkedets parter i øvrigt er villige dertil.

Med disse bemærkninger skal jeg indstille til folketinget, at man stemmer for finanslovsforslaget, således som det nu foreligger. Det er et vigtigt led i den økonomiske politik, vi fører i disse år, og jeg håber, der vil være en betydelig tilslutning i denne sal til gennemførelse af lovforslaget.

Palle Simonsen (KF):

Det finanslovsforslag, som nu står foran sin vedtagelse, har udgifter på 167 mia kr. Når jeg starter med at nævne dette tal, er det for dernæst at understrege, at det, der er konsekvensen af denne kolossale udgiftspost, er, at vi når frem til, som prognosen siger på nuværende tidspunkt, et underskud på statsfinansierne på knap 48 mia kr. Det har der været talt meget om, men spørgsmålet er, om det har været taget tilstrækkelig alvorligt.

Jeg synes, der er grund til at pege på, at da vi for godt og vel et år siden skulle vedtage finanslovsforslaget for 1981, var der megen bekymring over et underskud på statsfinansierne på 21 mia kr. Nu siger vi 48, vi siger mere end dobbelt så meget som dengang, da vi vedtog finanslovsforslaget for 1981. Det tal, vi dengang opererede med, udviklede sig, som det fremgår af bemærkningerne til til lægsbevillingslovsforslaget, til 34,5 mia kr.; det holdt med andre ord ikke, og det gør det jo heller ikke denne gang.

Derfor er det store spørgsmål i forbindelse med finanslovdebatten: hvor vil vi i 1982 have med hensyn til underskud på statens

finanslov? Vi har fået prognosen fra januar måned, hvor vi ser, at der er tale om en overskridelse på ca. 30 pct., og jeg ved godt, finansministeren vil sige – det sagde han jo i går – at det kan vi naturligvis ikke bygge på, for der kan være nogle forskydninger månederne imellem, som gør dette tal usikkert.

Nu har vi jo mange gange fra regeringens side hørt, når vi har kritiseret dette voksende underskud, at der ikke er grund til bekymring. Selv om der kan være tale om forskydninger – for det kan der naturligvis – synes jeg også, det skal fastslås, at det er en stigning på mere end 30 pct., og det bygger trods alt på de skøn, som finansministeriet selv foretog i januar måned. Prognosen for månederne ligger jo ikke tilbage på det tidspunkt, hvor finanslovsforslaget blev fremsat, men er udarbejdet så sent som i januar måned. Derfor er det naturligvis meget alvorligt, og derfor må vi forudse, at dette underskud måske kan nærme sig en fordobling, inden vi er ude af dette år.

Finansministeren vil ved enhver given lejlighed være parat til at forklare, at vi ikke behøver at være så bekymrede endda. Det er klart, der er mange andre lande, som arbejder med store underskud på statens finanser, men det, der gør denne sag særlig alvorlig – og det håber jeg også finansministeren trods alt vil give os ret i – er, at der er tale om en så voldsom acceleration, som tilfældet er.

Der er vel to væsentlige årsager hertil. Den ene er, at udgifterne ekspanderer for voldsomt, og den anden er, at indtægterne ikke bliver så store som forudset. Især på afgiftsområdet må vi for en række afgifters vedkommende konstatere, at vi ikke får de samme indtægter, som vi egentlig havde forudset. Vi kan ikke presse citronen mere.

Hvad udgifterne angår, er det ikke alene et spørgsmål om mange nye tiltag, det er jo også resultatet af lønudviklingen, eksempelvis det, at der nu må budgetteres med fire dyrtidsportioner og ikke, som da forslaget blev fremsat, med tre dyrtidsportioner.

Det, vi også mangler på dette tidspunkt, er en klar opgørelse over, hvad nye love og nye beslutninger i de kommende måneder til løsning af beskæftigelsen vil komme op på. På mange måder er det finanslovsforslag, vi står med nu, et uvirkeligt finanslovsforslag; det er en ramme om de love, som er vedtaget, og det er en ramme om de udgifter, som skal